

Uchwała nr 1004/XLI/2006
Rady Miasta Lublin
z dnia 25 maja 2006 r.

w sprawie wniesienia skargi na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Lubelskiego z 28 kwietnia 2006 r. (nr PN.II.0911/89/06) stwierdzające nieważność uchwały nr 957/XXXIX/2006 z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie aktualizacji uchwały nr 681/LXIX/98 Rady Miejskiej w Lublinie z dnia 4 czerwca 1998 r. w sprawie określenia założeń polityki miasta w zakresie lokalizacji dużych obiektów handlowo-usługowych.

Na podstawie art. 98 ust. 1 i 3 oraz art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (j. t. Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz.1591 z późn. zmianami) – Rada Miasta Lublin uchwala, co następuje:

§ 1

Mając na uwadze, że:

- Wojewoda Lubelski rozstrzygnięciem nadzorczym z 28 kwietnia 2006 r. (nr PN.II.0911/89/06) stwierdził nieważność uchwały nr 957/XXXIX/2006 Rady Miasta Lublin z 23 marca 2006 r. w sprawie określenia założeń polityki miasta w zakresie lokalizacji dużych obiektów handlowo-usługowych oraz
 - dokonana analiza opisanego wyżej rozstrzygnięcia nadzorczego wskazuje na jego niezgodność z prawem,
- uchwała się, że opisanie wyżej rozstrzygnięcie nadzorcze zaskarżone zostanie do sądu administracyjnego.

§ 2

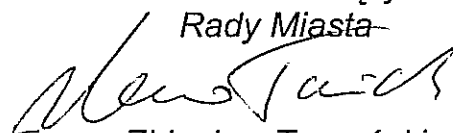
Upoważnia się Przewodniczącego Rady Miasta Lublin do wniesienia skargi, o której mowa w § 1 i reprezentowania Rady Miasta Lublin w przedmiotowym postępowaniu.

§ 3

Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Rady Miasta Lublin.

§ 4

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący
Rady Miasta-

Zbigniew Targoński

Załącznik
do uchwały nr 1004/XLI/2006
Rady Miasta Lublin
z dnia 25 maja 2006 r.

UZASADNIENIE

Wstęp

Wojewoda Lubelski w swym rozstrzygnięciu nadzorczym podniósł wobec uchwały dwa zarzuty:

1. niedopuszczalność wskazania jako podstawy prawnej uchwały przepisu art. 18 ust. 1.
2. przekroczenie granic kompetencji przyznanych radzie miasta art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym, tj. kompetencji do stanowienia przez radę miasta o kierunkach działania prezydenta miasta.

Ocena zasadności ww. zarzutów Wojewody Lubelskiego zgłoszonych w rozstrzygnięciu nadzorczym

Ad. 1) art. 18 ust. 1

W tym zakresie można uznać, że założenie przyjęte przez Wojewodę, tj. wadliwość powołania jako samodzielnej podstawy prawnej uchwały jedynie art. 18 ust. 1, który statuuje ogólne domniemanie kompetencji ma rzecz rady miasta, jest zasadne.

Na tym prawidłowym założeniu Wojewoda Lubelski oparł jednakże **błędny wniosek końcowy**, uznając, że uchybienie (a jak zostanie wykazane poniżej – być może jedynie omyłka pisarska) przy powołaniu podstawy prawnej uchwały mogą stanowić podstawę do stwierdzenia nieważności uchwały. Na przyjęcie takiego wniosku nie pozwalają zarówno przepisy prawa, jak i utrwalona linia orzecznicza i doktryna prawa. Zgodnie bowiem z powszechnie panującym poglądem, o ile istniała podstawa prawna do wydania uchwały rady miasta (a z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie), lecz podstawa ta nie została w uchwale prawidłowo wskazana, **to uchwała jest ważna, a wojewoda może jedynie ograniczyć się do wskazania, że uchwała została wydana z nieistotnym naruszeniem prawa.**

Ad 2) Art. 18 ust. 2 pkt 2

Zarzut Wojewody dotyczący przekroczenia w uchwale granic kompetencji przyznanych radzie miasta w art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym, tj. kompetencji do stanowienia przez radę miasta o kierunkach działania prezydenta miasta, jest w pełni chybiony.

W niniejszej sprawie, prawidłową podstawą prawną do podjęcia uchwały jest art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym (na tej podstawie można twierdzić, że powołana w uchwale podstawa prawna – art. 18 ust. 1 powołanej ustawy zawiera oczywistą omyłkę pisarską w powołaniu numeru

ustępu). Zgodnie z art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym, **rada miasta stanowi o kierunkach działania prezydenta miasta.**

Wskazuje się, że granicą stanowienia o kierunkach działania prezydenta miasta są jego kompetencje wykonawcze oraz stanowiące zastrzeżone ustawami. **Granice te nie zostały w niniejszej sprawie przekroczone.** Dotyczy to również granic określonych w przepisach ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. W uchwale tej nie wskazano bowiem żadnych wiążących Prezydenta ustaleń co do treści studium ani planu zagospodarowania przestrzennego. W uchwale jest bowiem mowa wyłącznie o „zasadach będących podstawą do wyznaczenia terenów do lokalizacji obiektów o pow. sprzedaży powyżej 2000 m² w opracowaniach planistycznych” oraz o przeanalizowaniu lokalizacji w określonych rodzajach obszarów. Nie dochodzi zatem do ingerencji w treść projektu studium (art. 10 ust. 1 pkt 8 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym).

Odmienne stanowisko Wojewody w tym zakresie jest błędne, zaś przytoczone na jego poparcie argumenty nieadekwatne. Argumenty te stanowią dosłowne powtórzenie treści jednego z komentarzy do ustawy o samorządzie gminnym, przy czym przytoczone fragmenty komentarza **odnoszą się do innej kwestii** - zasięgu kierownictwa wewnętrznego odnośnie do spraw indywidualnych rozstrzyganych przez prezydenta miasta w formie decyzji administracyjnych.

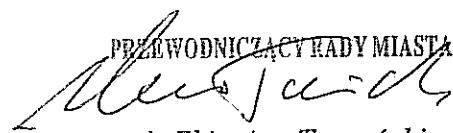
Na marginesie należy dodać, że komentowane rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody stwarza z punktu widzenia rady miasta niezwykle **niebezpieczny precedens**, pozwala bowiem na ugruntowanie się prezydenta miasta w fałszywym przekonaniu, że radzie miasta nie przysługuje przyznana ustawowo w art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym kompetencja do stanowienia przez nią o kierunkach działania prezydenta miasta, np. w zakresie polityki przestrzennej, oświaty, komunikacji itp., a ponadto, że funkcja rady miasta sprowadza się wyłącznie do roli nadzorczej nad działaniami prezydenta miasta.

Wnioski

W niniejszej sprawie istnieją podstawy do zaskarżenia rozstrzygnięcia nadzorczego Wojewody do sądu administracyjnego.

Rada miasta winna podnieść, że w rzeczywistości przedmiotowa uchwała została wydana na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 2 ustawy o samorządzie gminnym. Wskazanie innych podstaw prawnych uchwały w jej treści było albo oczywistą omyłką pisarską a w najgorszym wypadku uchybieniem formalnym. Nawet jednak gdyby uznać, że wskazanie art. 18 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym nie było oczywistą omyłką pisarską, to uchybienie to nie prowadzi do nieważności uchwały, jako że stanowi on nieistotne naruszenie prawa (art. 91 ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym).

W tym stanie rzeczy, Wojewoda powinien był ograniczyć się do wskazania, że uchwała została wydana z nieistotnym naruszeniem prawa, nie zaś stwierdzić jej nieważność.

PRZEWODNICZĄCY RADY MIASTA

dr Zbigniew Targoński